

Η Ευαγγελική γιορτάζει. Η ΠΕΣΣ...τα ήταν εκεί

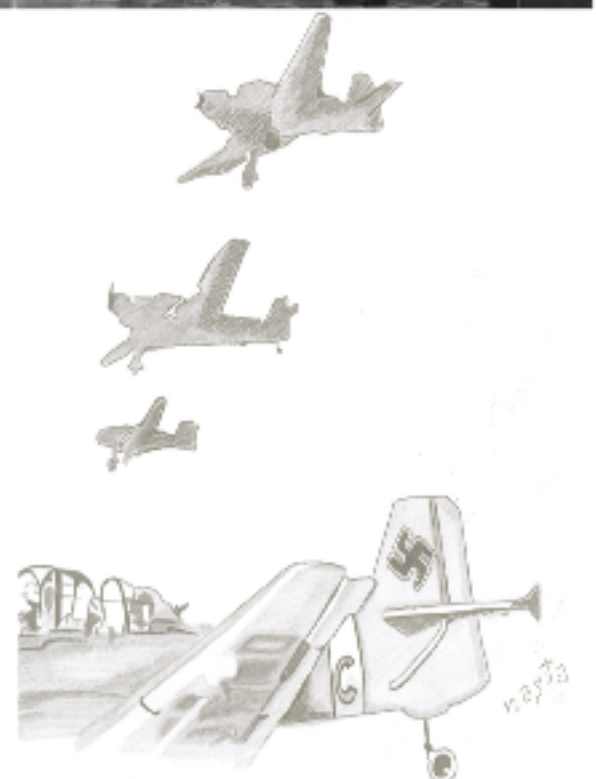
28 Οκτωβρίου 1940

Πειραματικό Λύκειο Ευαγγελικής Σχολής Σμύρνης

28 Οκτωβρίου 2007

Η αφίσα της γιορτής από την Πηνελόπη Παπαδημητράκη

Σχέδιο από την Αναστασία Τριανταφύλλου

Από τον εορτασμό της Εθνικής Εορτής της 28ης Οκτωβρίου

Η Ευαγγελική γιορτάζει. Η ΠΕΣΣ...τα ήταν εκεί

Από τον εορτασμό της Εορτής της 17ης Νοεμβρίου

Η Ευαγγελική γιορτάζει. Η ΠΕΣΣ...τα ήταν εκεί

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΤΗΡΙΟΣ ΛΟΓΟΣ
 Είναι αλήθεια πως η είδηση της αναχώρησής σας από το Σχολείο ως αιφνιδιασε, ως στεναχώρησε, ως απογοήτευσε ! Και αυτό γιατί στα πλαίσια της επικοινωνίας σας έσα στο άθιμά σας, η συνεργασία σας σε εκδηλώσεις και της εκτόνωσής σας ε την κινη ατογράφική λέσχη την οποία στηρίζατε ε ξεχωριστό τρόπο, ήρθα ε πολύ κοντά σας... σας νιώσα ε σα δικό σας άπο ο, σα δική σας φίλη. Ιαπιστώσα ε ε θαύασ ο το ιδιαίτερο γνωστικό σας επίπεδο, διδαχτικά ε από την ποιότητα του χαρακτήρα σας, χαρήκα ε το άφθονο γέλιο σας, εισπράξα ε την αγάπη του δασκάλου για τους αθητές και τις αθήτριες του. Μας ευαισθητοποίησε ακό η η α έτηρητη συ παράσταση και κατανόησή σας στις εφηβικές σας αντιδράσεις και εξάρσεις σε διάφορα αθητικά προβλήατα!
 Ε ες να είσατε βέβαιη θα σας έχου ε έσα στην καρδιά σας και θα σας σκεφτό αστε. Θα αναπολού ε νοσταλγικά τις ευχάριστες ή δυσάρεστες στιγές που ζήσα ε αζί σας έσα στο χώρο του Σχολείου!
 Σας ευχαριστού ε πολύ για όλα όσα κάνατε για ε ές και σας ευχό αστε Καλή Επιτυχία στην νέα σας θέση.

Οι μαθητές και οι μαθήτριες του Πειραματικού Γενικού Λυκείου Ευαγγελικής Σχολής Σμύρνης

Από την αποχαιρετηστήρια γιορτή προς τιμήν της καθηγήτριας της σχολής Έλένης αμianoπούλου που επελέγη ως διευθύντρια του 7ου Λυκείου Νέας Σμύρνης

Graffiti, παράνομη τέχνη ή βανδαλισμός;

Ιάσωνας-Αλβέρτος έγλερης

Η απάντηση στο ερώτημα αυτό διαφέρει από άτομο σε άτομο. Ο καθένας βλέπει τα Graffiti από την δική του οπτική γωνία και εκφράζει την δική του άποψη. Για πολλούς το Graffiti είναι βανδαλισμός, εφόσον γίνεται παράνομα είτε σε τοίχους, είτε σε τρένα και γενικότερα σε μέρη όπου οι writers ("graffitades") δεν έχουν πάρει άδεια από τον νόμιμο ιδιοκτήτη για να βάψουν. Υπάρχει, βέβαια, και το νόμιμο graffiti. Τα παράνομα graffiti μπορεί να διαρκέσει έως και 30 λεπτά, στα τρένα ειδικά όπου υπάρχουν φύλακες, κάμερες και αισθητήρες κίνησης και θερμότητας ο writer πρέπει να αφιερώσει το πολύ 10 λεπτά για το κομμάτι του. Το νόμιμο graffiti μπορεί να διαρκέσει από 30 λεπτά έως και εβδομάδες ολόκληρες. Οι απόψεις σχετικά με το ερώτημα αν τα Graffiti είναι τέχνη ή βανδαλισμός ποικίλουν. Μπορεί σε κάποιους να αρέσουν να βλέπουν τους τοίχους με ζωγραφίες παρά με ένα γκρι ή με ένα άσπρο χρώμα. Άλλοι το θεωρούν βρωμιά στους τοίχους. Μερικά graffiti μπορεί να μην είναι τόσο ωραία, υπάρχουν όμως αλλά πολύ καλύτερα, ενώ κάποια μπορούν να αποτελούν πραγματικά έργα τέχνης. Το θέμα όμως είναι ότι αποτελούν τρόπο έκφρασης μιας ομάδας νέων, των writers, που θέλουν κάποιες φορές να περάσουν κάποια μηνύματα μέσα από αυτά, αλλά και άλλες φορές απλά για να ζωγραφίσουν. Οι writers πάντως, δεν έχουν ως

σκοπό να καταστρέψουν τους τοίχους, αλλά να τους ομορφύνουν (κατά την άποψη τους). Για τους writers το graffiti δεν είναι βανδαλισμός αλλά παράνομη τέχνη. Αφήνουν το στίγμα τους παντού σαν να λένε "εδώ είμαι εγώ", κάνουν μια κίνηση για να αλλάξουν αυτό που δεν τους αρέσει, αντιδρούν. Όμως αντιδρούν όχι σπάζοντας αλλά ζωγραφίζοντας ...

Αλφάβητο του Graffiti

Από την Πηνελόπη Παπαδημητράκη

Ε Μ Ο

Αναστασία Τριανταφύλλου

Ο όρος Emo χρησιμοποιείται για να εκφράσει τάσεις της μόδας και συμπεριφορές που πολλές φορές σχετίζονται με το αντίστοιχο είδος

μουσικής, emo music. Ξεκίνησε στα μέσα της δεκαετίας του 80 στην άλλη μεριά του Ατλαντικού ως ένα παρακλάδι του hardcore punk και περιέγραφε έναν punk ήχο με περισσότερο συναίσθημα. Τώρα πια το Emo ταυτίζεται με την έννοια της γκρινιάρικης εφηβικής αυτοκαταστροφής και της στιλιστικής επανάστασης. Η ονομασία του προέρχεται από τη λέξη emotional και δόθηκε γιατί στα άτομα αυτού του στιλ αρέσει να κλαίνει για διάφορα 'σοβαρά' θέματα (π.χ. τέλειωσε το eyeliner...), καθώς και να αυτοτραυματίζονται για να

το δείξουν τόσο ευαίσθητοι και διαφορετικοί είναι από τους υπόλοιπους..

Κύρια χαρακτηριστικά: Ντύνονται στα μαύρα ΚΑΙ ΜΟΝΟ ΣΤΑ ΜΑΥΡΑ και κατηγορούν όλους τους μη-emo ως εξαιρετικά ρηγά άτομα τα οποία είναι θύματα των απανταχού trends. Στην παρατήρηση πως και αυτοί το ίδιο κάνουν, καθώς είναι όλοι ντυμένοι με τον ίδιο τρόπο, απαντούν πως ένας τόσο συναισθηματικός επιφανειακός άνθρωπος ποτέ δεν θα μπορούσε να καταλάβει, ή, στην καλύτερη περίπτωση, πως μόνο το μαύρο μπορεί να εκφράσει την άβυσσο που κρύβουν βαθιά μέσα στην ψυχή τους. Επίσης χαρακτηριστικό γνώρισμα τους είναι η φράντζα (σιδερωμένη φυσικά), τρύπες παντού εκτός απ' τα αυτιά, Vans και θεόστονο παντελόνι. Τέλος απαραίτητα αξεσουάρ είναι το eyeliner και το πιστό ξυραφάκι.

Θα τα βρείτε συνήθως: Σε κάποια γωνιά που δεν την φτάνει ο Ήλιος, στο υπόγειο των γονιών τους να γράφουν ποιήματα για τη μιζέρια του ζην, σε συναυλία των H.I.M ή στο myspace.com.

Κλείνοντας, ποτέ και σε καμιά περίπτωση μην πείτε σε ένα τέτοιο παιδί να πάει να

αυτοκτονήσει ή κάτι παρεμφερές, έστω και αν εμφανώς αστειεύεστε. Η πιθανότητα να το κάνει κόβοντας τις φλέβες του γράφοντας ένα επιθανάτιο σημείωμα στο οποίο θα αναφέρει και εσάς ως τον άνθρωπο που ευχαριστεί επειδή τον έπεισε να κάνει αυτό που έπρεπε να γίνει, προσεγγίζουν το 100%. Μην βρείτε και σεις τον μπελά σας δηλαδή...

Η πρόταση της ΠΕΣΣ...τα για τη μείωση των εκπομπών μονοξειδίου του άνθρακα

Η Ευαγγελική διαβάζει. Η ΠΕΣΣ..τα παρουσιάζει

Παρουσίαση: Γιάννης Χόντζογλου

Ρόμπερτ Γουόλκε:
Τι είπε ο Αϊνστάιν στον κουρέα του

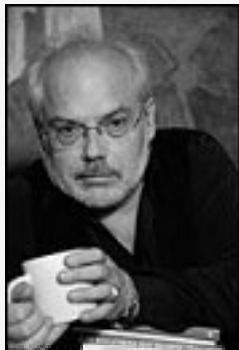

Ένα αξιόλογο βιβλίο που θα πρότεινα να διαβάσουν κυρίως όσοι ασχολούνται ή θέλουν να ασχοληθούν με τις θετικές επιστήμες.. Όχι, δεν έχει καμία σχέση με τον άνθρωπο που όλοι γνωρίζουμε, τον Άλμπερτ Αϊνστάιν. Το βιβλίο απαντά σε περίπου 200 καθημερινές ερωτήσεις (ή και πιο αλλόκοτες) εξηγώντας τις με επιστημονικό αλλά απλό κι εύθυμο τρόπο, όπως ίσως, θα μπορούσε να τις συζητήσει ο Αϊνστάιν με τον κουρέα του. Κάποιες ερωτήσεις, που περιέχονται στο βιβλίο, είναι: "θα σωθείς αν πηδήξεις προς τα πάνω την τελευταία στιγμή, σ' ένα ασανσέρ, που πέφτει;"... "Αν σταματούσες να ξεσκονίζεις, σε πόσο καιρό θα σε έβαβε η σκόνη;"... "Μπορεί να ανακοπεί η υπερθέρμανση του πλανήτη, αν αφήσουμε τις πόρτες των ψυγείων μας ανοιχτές;"

Απαντήσεις σ' αυτά, αλλά και σε άλλα ερωτήματα, μόνο με 15 ευρώ στα βιβλιοπωλεία, απ' τις εκδόσεις 'ΚΕΔΡΟΣ'.

Παρουσίαση: ήμητρα Χάλαρη

Το ταξίδι που σκοτώνει είναι ένα μυθιστόρημα για εφήβους με θέμα τα ναρκωτικά. Με ειλικρίνεια, υπευθυνότητα και τόλη αντιμετώπιζει αυτό το μεγάλο πρόβλημα της κοινωνίας μας. Τα πρόσωπα του έργου-νέοι και νέες στην πλειοψηφία τους- κινούνται μέσα στις σελίδες με τέτοιο τρόπο, ώστε ούτε για μια στιγμή δεν παύουν να είναι ολοζώντανοι έφηβοι της εποχής μας. Αγώνιουν για το μέλλον τους, ονειρεύονται, ερωτεύονται, επαναστατούν, αμφισβητούν, ελπίζουν και βρίσκονται αντιμέτωποι με τον μεγάλο κίνδυνο. Ο Μάνος Κοντολέων, σε μια ώριμη περίοδο της καριέρας του, προειδοποιεί, αποκαλύπτει, συμπαρίσταται, καταγγέλει. Είναι ένα μυθιστόρημα- εικόνα μιας γνήσιας κατάστασης που μπορεί να συμβεί στην κάθε οικογένεια και γι' αυτό αξίζει, κατά την άποψή μου, να το διαβάσετε. Είναι ένα έργο που απευθύνεται, τελικά, όχι μόνο σε εφήβους, αλλά και στον κάθε ενήλικα αναγνώστη.

Μάνος Κοντολέων:
Το ταξίδι που σκοτώνει

Παρουσίαση: Κλεονίκη Αθανασιάδη

Μαρούλα Κλιάφα:
Ο δρόμος για τον παράδεισο είναι μακρύς

Μια αγγελία για αλληλογραφία σε ένα περιοδικό γίνεται αφορμή για τη δημιουργία μια δυνατής φιλίας ανάμεσα σε δύο δεκαπεντάχρονα κορίτσια που ανήκουν σε δύο διαφορετικούς κόσμους. Τη Βερνίκια που έρχεται από την Αλβανία και εκμυστηρεύεται στη φίλη της τους αγώνες και τις δυσκολίες που αντιμετώπισαν μετά τον ξεριζωμό από την Αλβανία και την Ελένη κόρη Αθηναϊκής αστικής οικογένειας, που φαινομενικά τίποτα δεν επισκιάζει την τέλεια ζωή της. Μέσα στα γράμματα τους σχολιάζουν την καθημερινότητά τους και τα όσα παράλογα συμβαίνουν γύρω τους. Ξαφνικά, ένα αναπάντεχο μυστικό έρχεται για να σκιάσει τη σχέση τους.....

Παρουσίαση: Κλεονίκη Αθανασιάδη

Ο Αλεξάντερ Κόλντ, ένας δεκαπεντάχρονος Αμερικανός, πηγαίνει με την εκκεντρική δημοσιογράφο γιαγιά του, η οποία του προκαλούσε φόβο, σε μια αποστολή στον Αμαζόνιο, καθόσον εκείνη είχε αναλάβει να γράψει ένα άρθρο σχετικά μ' ένα άγνωστο και παράξενο πλάσμα, το Θηρίο όπως το ονόμαζαν. Εκεί γνωρίστηκε με τη Νάντια και με οδηγό ένα γέρο σαμάνο (ιθαγενή δυνατό μάγο) τόλμησαν να μπουν στην ανεξερεύνητη ζούγκλα του Αμαζονίου, εκεί όπου τα όρια μεταξύ πραγματικότητας και ονείρου ήταν ασαφή και τα πνεύματα και οι άνθρωποι συγχέονταν. Το ταξίδι παρά τις δυσκολίες και τις αντίξοες συνθήκες ήταν μοναδικό. Κάθε περιοχή ήταν και ένα μυστήριο. Η περιπέτεια τελείωσε και ο Αλεξάντερ θα έπρεπε να εγκαταλείψει τη γεμάτη σοφία άγρια ζούγκλα και να επιστρέψει στην καθημερινή ζωή του δίνοντας στην άρρωστη μητέρα του το νερό της υγείας και το βότανο του σαμάνου με τη σιγουριά ότι θα θεραπεύονταν. Είχε, επίσης, την ελπίδα ότι τουλάχιστον θα αλληλογραφεί με την καλύτερή του φίλη. Στη συνέχεια.....

ιαβάστε τη συνέχεια στο έργο, θα σας συναρπάσει!

Ιζαμπέλ Αλιέντε:
Η πόλη των Θηρίων

Από την Πηνελόπη Παπαδημητράκη

Καρδιά από χρυσάφι.....για το Ελληνικό Μπάσκετ από την Ανδριάνα Κοκκόση

Όσοι θα παρακολουθήσατε στην αρχή του Σεπτεμβρη τους αγώνες της Εθνικής μας ομάδας στο μπάσκετ, φυσικά, θα διαπιστώσατε ότι οι διεθνείς μας σαν κλασικοί Έλληνες έβαζαν κατά την διάρκεια όλου του αγώνα, τους έβαζαν μέσα στα τελευταία τέσσερα λεπτά του τετάρτου δεκαλέπτου. Αυτές οι κινήσεις τους γεμάτες απαράμμυλο θάρρος μας μετέδωσαν την δική τους αρχή, δηλαδή το ότι όταν ονειρεύσαι να αποκτήσεις κάτι πρέπει να πολεμάς γι' αυτό μέχρι και την τελευταία στιγμή με νύχια και με δόντια. Αυτή η Εθνική ομάδα που ηγείται του "ράκου" ή αλλιώς του καταπληκτικού προπονητή Παναγιώτη Γιαννάκη μας επιφυλάσει όλο εκπλήξεις. Από τα προκριματικά του ευρωπαϊκού κυπέλλου του 2005 ως την κατάκτηση των τίτλων πρωταθλήτριας Ευρώπης 2005, χάραξε μια λαμπρή πορεία γράφοντας με χρυσά γράμματα έναν ακόμη "μύθο" στην σύγχρονη ελληνική Ιστορία. Γιατί μόνο όνειρο μπορούσε να φαντάζει για τους Έλληνες η κατάκτηση δύο τόσο μεγάλων τίτλων στο μπάσκετ σε τόσο μικρό χρονικό διάστημα, μέχρι τη μέρα που το κατάφεραν αυτά τα χρυσά παιδιά. Και οι τρομερές και ονειρεμένες μπαλιές που σφράγισαν αυτούς τους αγώνες ήταν κατορθώματα μικρών και επίγειων Ολύμπιων Θεών "βουτηγμένων" στην σεμνότητα και στην μετριοφροσύνη όπως αυτές του ημίτηρη Ιαμαντιδή ή αλλιώς "κλέφτη", Θωδωρή Παπαλουκά, Βασιλή Σπανούλη, Παναγιώτη Βασιλόπουλο, Λάζαρου Παπαδόπουλου, Νίκου Ζήση, ήμου Ντικούδη και πολλών άλλων αστέρων της Εθνικής μας.

Όσες επιτυχίες ή αποτυχίες και αν ακολουθήσουν από εδώ και στο εξής στη μελλοντική πορεία της εθνικής μας, έχουμε χρέος να θυμόμαστε για πάντα τους μοναδικούς αγώνες αυτών των μεγάλων παικτών. Τους αγώνες της ομάδας που στο Ευρωπαϊκό κύπελλο 2005 άφησε άφωνους τους Γάλλους κάνοντας τους να κοιτάζουν μόνο τον πίνακα με την βαθμολογία, και που νίκησε την dream team των ΗΠΑ με τους Τζέιμς και Άντονι, την ομάδα - όνειρο κάθε προπονητή και κάθε παίκτη, "βάζοντας στους αμερικανούς κατοστάρα" και πιο συγκεκριμένα 101-95. Και τους αγώνες της ομάδας που ενώ έφτασε στην πηγή- στην κορυφή του κόσμου δεν κατάφερε να πει νερό, καθώς εξαιτίας των αδιστακτών Ισπανών και της σκληρής πιέσής τους, αρκέστηκε στην κατάκτηση της δεύτερης θέσης παγκοσμίως. Σας ευχαριστούμε για τις μεγάλες στιγμές χαράς και υπερηφάνιας που μας προσφέρατε ανεβάζοντας την Ελλάδα στην κορυφή.